

Este posibil
să îmi pierd
mântuirea?

Întrebări Cruciale

R.C. SPROUL

Este posibil să îmi pierd mântuirea?

Este posibil să îmi
pierd mântuirea?

R.C. SPROUL

ESTE POSIBIL SĂ ÎMI PIERD MÂNTUIREA?

R.C. Sproul

© 2018 Asociația MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Copyright © 2015 by R.C. Sproul. Originally published by Reformation Trust Publishing, a division of Ligonier Ministries. All rights reserved.

Tradus și publicat cu permisiune.

Traducerea: Asociația MAGNA GRATIA. Asociația MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică. Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

Design copertă: Ligonier Creative, Asociația MAGNA GRATIA

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

Este interzis în mod expres:

imprimarea cărții indiferent de modalitatea de folosire, indiferent de scop și de modalitatea de imprimare, inclusiv imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);

stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portaluri sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către website-ul MAGNA GRATIA.

copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicație pe alte portaluri, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în preddici, prezentări, conferințe etc.

producția și/sau distribuția de opere derivate (ex. audiobook, clipuri video, videoblog, broșuri, alte publicații etc.) care conțin, parțial sau integral, material din această publicație, indiferent dacă opera derivată este comercializată sau nu.

Citiți politica integrală de copyright la adresa: magnagratia.org/copyright.html

Asociația MAGNA GRATIA
Str. Liliacului nr.26,
Dascălu-Ilfov 077075
Email: contact@magnagratia.org
Internet: www.magnagratia.org

CUPRINS

Capitolul 1. Pietre de aducere aminte	7
Capitolul 2. Cei care cad	15
Capitolul 3. Păcatul de neiertat	25
Capitolul 4. Imposibil să fie restaurați	35
Capitolul 5. Darul perseverenței	45
Capitolul 6. Creștinul carnal	53
Capitolul 7. Marele nostru Preot	61
Despre autor	69

Capitolul 1

PIETRE DE ADUCERE AMINTE

La scurtă vreme după ce am devenit creștin, pe când eram la colegiu, un prieten m-a dus să întâlnesc o doamnă în vârstă, care locuia singură într-o căsuță mobilă. Această femeie era una dintre cele mai radiante creștine pe care le-am întâlnit vreodată. Era cu adevărat un războinic autentic în rugăciune. Se ruga opt ore în fiecare zi, pentru tot felul de motive. Prietenul meu i-a explicat acestei doamne că tocmai ce devenisem creștin. Încântată, m-a privit și a spus: „Tinere, ceea ce trebuie să faci acum este să ridici un stâlp spiritual”. N-aveam nicio idee la ce anume se referea, dar mi-a explicat că trebuia să mă asigur de faptul că convertirea mea era un lucru veșnic. Eram chemat să-mi amintesc de acest lucru de-a lungul vieții mele, de momentul convertirii mele, așa încât, atunci când aveam să vină problemele în viața mea, în viitor, să privesc înapoi la acel moment.

Sfatul ei seamănă cu un eveniment din cartea Io-sua, care ne vorbește despre istoria evreilor ce au ajuns în țara promisă. Evreii trecuseră prin exod, traversaseră

Marea Roșie și petrecuseră 40 de ani rătăcind prin pustie. În final, ei se aflau pe punctul de a se pregăti pentru intrarea în Canaan. Totuși, acest ultim pas al călătoriei lor n-avea să fie unul ușor.

Între ei și țara promisă se afla râul Iordan. Mai mult, era perioada inundațiilor, și acesta apele acestuia se revărsau dincolo de maluri, râul fiind lat de aproape o milă. Evident, de cealaltă parte se aflau canaanii, care auziseră de apropierea Israelului și se pregăteau să-I confrunte.

Pe măsură ce poporul Israel stătea așezat înaintea râului, Dumnezeu i-a dat lui Iosua poruncile Lui: preoții trebuiau să între în apă purtând cu ei chivotul legământului. Atunci când aceștia au făcut pasul în apa râului, acesta a dat înapoi 20 de mile, și albia râului a ajuns uscată. Așa a fost posibil ca tot poporul Israel să traverseze Iordanul pentru a ajunge în țara promisă.

După aceea, Iosua a trasat o sarcină pentru popor:

„După ce a isprăvit tot poporul de trecut Iordanul, Domnul a zis lui Iosua: „Ia doisprezece bărbați din popor, câte un bărbat din fiecare seminție. Dă-le porunca următoare: „Luați de aici, din mijlocul Iordanului, din locul unde s-au oprit preoții, douăsprezece pietre, pe care să le duceți cu voi, și să le puneți în locul unde veți petrece noaptea aceasta.” Iosua a chemat pe cei doisprezece bărbați, pe care i-a ales dintre copiii lui Israel, câte un bărbat de fiecare seminție.

Și le-a zis: „Treceți înaintea chivotului Domnului, Dumnezeului vostru, în mijlocul Iordanului, și fiecare din voi să ia o piatră pe umăr, după numărul semințiilor copiilor lui Israel, pentru ca acesta să fie un semn de aducere aminte în mijlocul vostru. Când vor întreba copiii voștri într-o zi: ‚Ce însemnează pietrele acestea pentru voi?‘ să le spuneți: ‚Apele Iordanului s-au despicat în două înaintea chivotului legământului Domnului; când a trecut chivotul Iordanul, apele Iordanului s-au despicat în două, și pietrele acestea să fie totdeauna o aducere aminte pentru copiii lui Israel” (Iosua 4:1-7)

Poporul trebuia să ridice un stâlp din 12 pietre, situat în albia râului, ca un monument de aducere aminte al acestui eveniment. Apoi, reprezentanții fiecărei seminții trebuiau să ia o piatră din albia râului și să construiască un monument la Ghilgal, locul unde au poposit în acea noapte.

Există exemple ale acestui fel de monumente de aducere aminte peste tot în Vechiul Testament. Noe a construit un altar după ce a fost salvat din ravagiul popului (Geneza 8:20-22). Iacov a zidit un stâlp de aducere aminte după vedenia cu scara care ajungea la cer (Geneza 28:10-22). David a zidit un altar în locul unde urgia Domnului s-a oprit (1 Samuel 24). Aceste monumente au marcat momente decisive în istorie pentru toate generațiile viitoare, așa încât, atunci când poporul lui Israel avea să se teamă și avea nevoie de consolare,

puteau să privească înapoi și să vadă această reamintire a faptului că Dumnezeu a fost alături de ei. El îi călăuzise până acolo și le promisesese că îi va conduce pe tot restul căii. Cu alte cuvinte, trebuiau să fie elementele vizibile de reamintire pentru poporul care se afla în mijlocul luptei, în mijlocul îndoielilor, în mijlocul temerilor, pentru ca el să privească la Dumnezeul care i-a eliberat de la bun început.

Asemenea acțiunii prietenului meu în relație cu mine, noi toți avem nevoie de a ne reaminti aceste lucruri, pentru că trăim într-o lume incertă. Atunci când trecem prin luptele vieții creștine, ne confruntăm uneori cu chestiunea siguranței noastre în Hristos. Vrem să fim siguri, să ne simțim siguri, și avem nevoie de acea siguranță durabilă. Întrebarea esențială în acest sens este următoarea: „Poate o persoană care este cu adevărat convertită la Hristos să își piardă mântuirea?” Sau, dacă ar fi să o exprimăm mai personal, „Este posibil să îmi pierd mântuirea?” Aceste întrebări ne conduc către chestiunea doctrinei siguranței veșnice, cunoscută și sub numele de *perseverența sfinților*, element care face parte din faimosul acronim calvinist *TULIP*.

Întrucât acesta este un aspect crucial pentru credincioși, subiectul siguranței mântuirii a suscitât mari controverse de-a lungul istoriei bisericii, lucru care a condus la o varietate de răspunsuri oferite. În decursul

secolului al 16-lea, Biserica Romano-Catolică a avut dispute cu reformatorii, întrucât aceștia din urmă spuneau că o persoană poate fi justificată doar prin credință și, în baza justificării, poate avea siguranța stării de om mântuit. Totuși, reformatorii au făcut o deosebire între *siguranța mântuirii* – adică, certitudinea că cineva este în prezent mântuit, fără a face vreun comentariu dacă persoana respectivă va rămâne mântuită – și *perseverența sfinților* – certitudinea că acea persoană va continua să fie mântuită și va ajunge în veșnicie. Romano-Catolicii resping doctrina siguranței veșnice și chiar doctrina siguranței mântuirii, cu excepția unui grup special, elitist de sfinți, din care fac parte persoane precum Fecioara Maria sau Francisc de Assisi. Întrucât Biserica Romano-Catolică a afirmat întotdeauna că omul poate să comită un păcat de moarte și astfel să își piardă harul salvific, aceștia s-au împotrivit conceptului reformat al perseverenței sau siguranței veșnice.

Chiar și în interiorul reformei a existat o dispută între luterani și reformați, întrucât mulți teologi luterani și-au însușit acea poziție că un om poate avea o siguranță prezentă a mântuirii, dar că acea credință mântuitoare poate fi pierdută și, odată cu ea, și justificarea acelui om. În dezvoltarea ulterioară a bisericilor reformate, s-a ivit o dezbatere aprinsă pe această temă în Olanda. Un grup anume, denumit *remonstranți*, a mo-

dificat calvinismul olandez și a susținut o opinie îndreptată împotriva perseverenței sfinților, afirmând că mântuirea poate fi pierdută.

Există chiar în Biblie multe pasaje care sugerează cu tărie faptul că oamenii și-ar putea pierde cu adevărat mântuirea (ex. Evrei 6:4-6; 2 Petru 2:20-22). Totuși, de cealaltă parte există multe pasaje care conțin promisiunea că Dumnezeu Își va păstra poporul până la sfârșit. De exemplu, în cea de-a doua categorie există afirmația lui Pavel că „Cel care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos” (Filipeni 1:6). Scriptura are un mesaj unic, dar uneori este dificil să împăcăm aceste două seturi de învățături. Într-o analiză finală, această întrebare poate fi rezolvată doar prin a privi la Scriptură.

În biserica primară, expresia latină ce era folosită în legătură cu această dezbateră era *militia christiana*. Această expresie are de-a face cu lupta continuă din viața creștină. Și tocmai acesta este mediul în care eu cred că noi trăim – nu într-un mediu abstract al conceptelor filozofice și teologice, ci în mijlocul unui simțământ real al luptei din viețile noastre creștine de zi cu zi. Ideea de *militia christiana* ne duce către lupta vieții creștine, către lupta creștinului, care este chemat să persevereze în credință.

Ne amintim și de afirmația lui Isus că „cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit” (Matei 24:13). De

asemenea, ne gândim la momentul când Isus a spus, „Oricine pune mâna pe plug, și se uită înapoi, nu este destoinic pentru Împărăția lui Dumnezeu” (Luca 9:62). Isus îi avertizează pe cei care au venit din credințe false și au îmbrățișat credința adevărată, așa încât aceștia să nu privească înapoi.

Evident, există oameni care par să facă o mărturisire credibilă a credinței, după care abandonează acea pretenție. Eu cred că oricine a fost creștin vreme de cel puțin un an cunoaște astfel de oameni, care, după toate aparențele, par să se fi dedicat creștinismului, după care, mai târziu, abandonează credința sau biserica. Așadar, trebuie să ne punem următoarea întrebare: Cum este posibil acest lucru, dacă susținem ideea că un om ce s-a aflat o dată în har, rămâne în har?

Această întrebare poate fi exprimată foarte personal. Ea nu atinge doar tărâmul teoretic. Atunci când experimentăm sușurile și coborâșurile vieții, acele schimbări ce sunt parte din componenta nepermanentă a vieții noastre zilnice, suntem tentați să ne punem întrebarea finală: Dacă mă aflu acum în starea de credincios, dacă Îl primesc în prezent pe Hristos, se va schimba acest lucru? Se poate schimba starea de care mă bucur în prezența lui Dumnezeu? Este posibil să îmi pierd mântuirea?

Capitolul 2

CEI CARE CAD

Probabil că există puține lucruri la fel de complicate ca jocul de golf. Există o sută de aspecte mărunte ce trebuie ținute minte, și memorarea fiecăruia dintre ele poate să ne transmită un simțământ de copleșire. Ca să poți ține pasul cu standardul jocului poate fi necesar să petreci ore în șir de practică, și după toate acestea să îți se pară că n-ai putea niciodată să ajungi să stăpânești cu adevărat jocul.

De-a lungul încercării mele de a juca golf, au existat multe circumstanțe când am învățat o cheie în lovitura de golf, o poziție anume, lucru pe care să mă concentrez, și acest lucru m-a făcut să mă gândesc că el va transforma performanțele mele de joc. Aveam să fiu atât de încântat de ideea de a merge la un nou joc de golf și să încerc acea cheie, după care să fiu uluit văzând că ea funcționează într-o modalitate uimitor de productivă, ajutându-mă să fac niște partide excepționale.

Într-o zi, după ce am folosit o anumită cheie în lovitura de golf, mă gândeam că descoperisem secretul. Totuși, antrenorul meu de golf m-a avertizat că există o

zeitate care bântuie terenurile de golf, așteptând ca jucătorii să își imagineze că au descoperit secretul. Apoi le fură toată bucuria.

Fenomenul utilității tranzitorii a cheilor în lovitura de golf m-a condus cândva să accept existența aceea ce am denumit „cheile FDOZ”, care are sensul că „funcționează doar o zi”. Și am avut o mulțime de astfel de chei. Aveam să repet exact aceeași tehnică pe care am folosit-o prima dată, și totuși a doua zi nimic nu părea să funcționeze corect. Era evident că mă obișnuisem cu unele dintre acele chei temporare, și chiar dacă performanțele mele de joc avansaseră într-o zi, a doua zi aveam să mă întorc de unde plecasem.

Biblia vorbește despre acest aspect dinamic din viața unor preținși credincioși. Din punct de vedere teologic, ceea ce am descris aici se numește *apostazie*, un termen bazat pe un cuvânt grecesc ce are sensul de „a sta departe de ceva”. A cădea în apostazie înseamnă a ajunge într-o poziție, după care o abandonezi. Așadar, atunci când vorbim despre cei care au devenit apostatați sau care au căzut în apostazie, vorbim despre acei oameni care au căzut de la credință sau cel puțin au căzut de la mărturia lor inițială de credință. Și acesta este subiectul pe care îl discutăm atunci când ne punem întrebări legate de doctrina siguranței veșnice sau a perseverenței sfinților. Întrebarea noastră sună în felul urmă-

tor: Este posibil ca un creștin, care este cu adevărat regenerat, care crede autentic în Hristos, să cadă în apostazie?

Există multe pasaje în Noul Testament care avertizează în legătură cu această prezumptivă posibilitate. Pavel îi mustră pe Corinteni: „Astfel dar, cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă” (1 Corinteni 10:12). Mustră oare Pavel un fel de aroganță prin care o persoană are o falsă siguranță spirituală, sau formulează un avertisment cu privire la ajungerea la concluzia de a fi într-o stare de har ce nu poate fi pierdută? Aceia care se împotrivesc doctrinei siguranței veșnice spun că Pavel respinge aici în mod clar o astfel de învățătură și formulează un avertisment împotriva ei. Întrucât cu greu pare posibil ca Pavel să fi formulat un avertisment împotriva posibilității unei astfel de căderi, dacă într-adevăr o astfel de cădere ar fi fost imposibilă, ei interpretează acest verset drept o respingere a posibilității siguranței veșnice.

Un verset care este uneori privit ca o dovadă împotriva perseverenței garantate a sfinților se găsește în prima epistolă a lui Pavel către Timotei. Către finalul vieții și lucrării sale, Pavel îl îndemna pe ucenicul lui să lupte lupta cea bună a credinței:

„Porunca pe care ți-o dau, fiule Timotei, după proroциile făcute mai înainte despre tine, este ca, prin ele, să te lupti lupta cea bună, și să păstrezi credința și

un cuget curat, pe care unii l-au pierdut, și au căzut din credință. Din numărul lor sunt Imeneu și Alexandru, pe care i-am dat pe mâna Satanei, ca să se învețe să nu hulească” (1 Timotei 1:18-20).

Aici, Pavel oferă învățături și muștrări legate de bătălia sau lupta cea bună a credinței, lupta continuă a vieții creștine. El îl avertizează pe Timotei să păstreze credința și o bună conștiință, și să își amintească de cei care n-au făcut aceste lucruri. De asemenea, el vorbește despre anumiți indivizi, Imeneu și Alexandru, care, mai înainte de toate, au ruinat credința lor, după care au fost în fapt excomunicați de către apostol (acesta este sensul expresiei că ei au fost dați „pe mâna Satanei, ca să se învețe să nu hulească”). Așadar, aici avem de-a face nu doar cu o avertizare abstractă, ci cu una specifică, personală, cuplată cu exemple concrete de oameni care se pare că au experimentat o cădere îngrozitoare de la puritatea credinței creștine.

În altă parte, Pavel însuși vorbește despre înfrânarea trupului său pentru a-l supune și despre a fi implicat în disciplina lucrurilor lui Dumnezeu așa încât să evite ca, spune el, „eu însumi să fiu lepădat (sau *descalificat*, n.tr.)” (1 Corinteni 9:27). Astfel, Pavel pune înaintea cititorului, cel puțin ipotetic, posibilitatea ca el, chiar în calitate de apostol al Neamurilor, să devină descalificat. Această expresie este asemănătoare aceleia din avertismentele lui Isus din Predica de pe Munte, prin

care a afirmat că mulți vor veni la El în ziua de apoi, spunând „Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?” și cărora El le va răspunde, „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege” (Matei 7:22-23).

Evident, cel mai puternic avertisment împotriva apostaziei din întreaga Scriptură se găsește în Evrei 6, și pentru că este atât de important pentru această discuție, îl vom trata separat în capitolul 4 al acestei cărți.

Ne este perfect clar din textul din 1 Timotei 1, ca și din exemplele narative pe care le descoperim în Scriptură, de exemplu, din viețile bine-cunoscuților lideri precum regele David și apostolul Petru – că este posibil ca oamenii care pretind că sunt credincioși în Isus Hristos să cadă de la acea pretenție într-un anumit sens al cuvântului. Am observat în cazul lui Imeneu și Alexandru că Pavel îi excomunicase din cauza învățăturii pe care aceștia o dădeau, așa încât să învețe să nu hulească. Totuși, ne rămân mai multe întrebări legate de natura crizelor spirituale care sunt lăsate pentru noi pe paginile Scripturii și legate de acele circumstanțe neplăcute când cei ce pretind că sunt credincioși cad, și cad în mod radical. Aceste întrebări au de-a face cu ideea unor posibile grade de cădere și cu posibilitatea ca această cădere să fie atât de radicală, încât persoana implicată să și fi pierdut în mod iremediabil mântuirea.

Învățaatul reformat italian Girolamo Zanchi a făcut cândva o deosebire între o *cădere serioasă* și o *cădere totală*. El a subliniat că Biblia este plină de exemple de credincioși adevărați care cad cu adevărat, care cad în păcate grosolane și, în anumite ocazii, parcurg perioade îndelungi de nepocăință. Aici este vorba despre o *cădere serioasă*. Un astfel de exemplu este David, care a rămas nepocăit cu privire la păcatul săvârșit cu Bat-Șeba mai bine de un an înainte să fie adus înapoi la pocăință și la înnoirea credinței sale. Așadar, întrebarea nu este „Pot oamenii să cadă de la credință?” Este evident că ei cad. Fiecare creștin este expus posibilității unei căderi serioase. Totuși, este cineva care comite o cădere serioasă un om pierdut pe vecie – ajungând la o *cădere totală* – sau este căderea o stare temporară care va fi remediată prin restaurarea acelei persoane?

Disciplina bisericii are ca scop restaurarea celor care au făcut o mărturisire de credință, dar trăiesc mai apoi într-un păcat mare, față de care nu vor să se pocăiască. Cu alte cuvinte, disciplina bisericii încearcă să evite situația ca o cădere serioasă să se transforme într-o cădere totală. Există stadii sau etape în disciplina bisericii, pasul final fiind cel al excomunicării. Totuși, când o persoană este excomunicată din părtășia bisericii și este considerată de către biserică asemenea unui necredincios, chiar și acea etapă este gândită pentru recuperarea acelei persoane, pentru a o vedea restaurată în

părtășie. În mod asemănător, când Pavel i-a dat pe Ime-neu și Alexandru pe mâna Satanei, el încă avea nădejdea că, printr-un astfel de proces disciplinar, aceștia aveau să-și vină în fire și să fie restaurați iarăși în părtășie cu Hristos.

Chiar dacă unii se vor întoarce după o cădere serioasă, alții nu vor face acest lucru, pentru că ei n-au avut niciodată credința. Ei doar au avut o pretenție falsă a credinței, nu ceea ce au pretins. Când arșița necazurilor își face loc, o astfel de persoană se va îndepărta de pretenția inițială, ajungând la o cădere totală. În cazuri ca acesta, convertirea inițială nu a fost autentică. Acest lucru este ilustrat în Pilda Semănătorului predicată de Domnul Isus în Matei 13:1-9. În acea pildă, sămânța cade pe diferite feluri de soluri – solul bătătorit de pe cărare, solul stâncos, pământul acoperit de spini și solul bun. În anumite cazuri, sămânța germinează inițial, dar ea este uscată de soarele amiezii sau înecată de spini. Așa cum explică Isus, pilda se referă la oameni și la felul în care aceștia primesc Cuvântul, atunci când le este vestit (v. 18-23). Unii primesc Cuvântul și mărturisesc o credință anume, dar aceasta nu durează. Ei se îndepărtează.

Apostolul Ioan vorbește despre cei care au ieșit din mijlocul părtășiei: „Ei au ieșit din mijlocul nostru, dar nu erau dintre ai noștri. Căci dacă ar fi fost dintre ai noștri, ar fi rămas cu noi; ci au ieșit, ca să se arate că nu toți sunt dintre ai noștri” (1 Ioan 2:19). Așadar,

Ioan vorbește clar, cel puțin în acea circumstanță specifică, sub inspirația Duhului Sfânt, despre faptul că anumiți oameni, care s-au îndepărtat de credință, și spune despre acești oameni că ei „nu erau dintre ai noștri”. El descrie, cel puțin în acest caz, apostazia celor care au avut o pretenție a credinței, dar care nu fuseseră niciodată convertiți cu adevărat.

Așadar, provocarea stă în a face deosebire între un credincios adevărat care se află în mijlocul unei căderi serioase – care, la un anumit moment din viitor, va fi restaurat – și o persoană care a manifestat o falsă pretenție a credinței. Noi nu putem citi inimile oamenilor, așa că, atunci când vedem o persoană care a făcut o pretenție de credință că respinge această pretenție, nu putem ști dacă acea persoană poate fi totuși un convertit adevărat care abandonează doar temporar pretenția lui, și se va întoarce în viitor la ea.

Mulți dintre noi cunosc prieteni sau membri de familie care au părut să fi făcut o mărturisire autentică a credinței, după toate aparențele exterioare. Noi am crezut că pretenția lor era credibilă. I-am acceptat ca frați sau surori, însă am descoperit că mai târziu ei au abandonat acea credință. Ce trebuie să facem în astfel de situații? Recomandarea mea ține de cel puțin două răspunsuri: în primul rând, să ne rugăm intens pentru ei, și în al doilea rând să așteptăm. Noi nu putem cunoaște

rezultatul final al situației, dar Dumnezeu știe, și doar El poate păstra acel suflet.

Capitolul 3

PĂCATUL DE NEIERTAT

Eu primesc frecvent scrisori din toată lumea. Oamenii îmi scriu pentru a pune întrebări, și uneori acestea sunt mai academice, altele mai personale și practice. Foarte adesea, probabil cel puțin lunar, primesc o scrisoare de la cineva care este profund preocupat de faptul că ar fi comis păcatul de neiertat despre care Isus vorbește. Chiar dacă aceasta este o chestiune biblică și ideologică, nu este una abstractă, întrucât acești oameni sunt chinuți profund de acea îngrijorare. Chestiunea dacă putem sau nu cădea din harul cel bun al lui Dumnezeu ne atinge în esența credinței și a vieților noastre.

Avertismentul legat de păcatul de neiertat despre care Isus vorbește este conținut în fiecare dintre Evangheliile sinoptice. Atunci când analizăm această problemă, este important să ne amintim contextul, întrucât fără context, putem risca să înțelegem greșit la ce anume se referă Isus. Ca să înțelegem mai bine sensul contextului, haideți să aruncăm o privire la pasajul acesta, în relatarea lui Matei:

„Atunci I-au adus un îndrăcit orb și mut; și Isus l-a tămăduit, așa că mutul vorbea și vedea. Toate noroadele, mirate, ziceau: „Nu cumva este acesta Fiul lui David?” Când au auzit Fariseii lucrul acesta, au zis: „Omul acesta nu scoate dracii decât cu Beelzebul, domnul dracilor!” (Matei 12:22-24)

Problema păcatului de neiertat apare după ce Isus a vindecat un om posedat de demoni, lucru care îi uimise pe oamenii ce observau vindecarea, și stârnise imediat întrebarea: „Poate fi Acesta fiul lui David?”, ceea ce este un altfel de a întreba, „Este El Mesia?”

Cu toate acestea, fariseii, care se împotriveau fierbinte lui Isus, au sugerat o interpretare alternativă a evenimentului. Ei nu erau gata să recunoască faptul că Isus făcuse această minune în virtutea calității Sale de Mesia, ci mai degrabă au spus că El ar fi împrumutat putere de la Satana. Ei au afirmat în felul acesta că Isus a făcut aceste lucruri prin puterea lui Beelzebul, „domnul văzduhului”, care era un titlu atribuit Satanei.

Observați că niciuna dintre tabere nu a negat realitatea puterii care a fost manifestată în acea ocazie. Ceea ce a fost pus în discuție era sursa acelei puteri și identitatea persoanei care manifestase acea putere. Haideți să mergem mai departe în pasajul nostru:

„Isus, care le cunoștea gândurile, le-a zis: „Orice împărăție dezbinată împotriva ei însăși, este pustiită; și orice cetate sau casă, dezbinată împotriva ei însăși,

nu poate dăinui. Dacă Satana scoate afară pe Satana, este dezbinat; deci, cum poate dăinui împărăția lui? Și dacă Eu scot afară dracii cu ajutorul lui Beelzebul, fiii voștri cu cine-i scot? De aceea ei vor fi judecătorii voștri. Dar dacă Eu scot afară dracii cu Duhul lui Dumnezeu, atunci Împărăția lui Dumnezeu a venit peste voi. Sau, cum poate cineva să intre în casa celui tare, și să-i jefuiască gospodăria, dacă n-a legat mai întâi pe cel tare? Numai atunci îi va jefui casa. Cine nu este cu Mine, este împotriva Mea, și cine nu strânge cu Mine, risipește” (v. 25-30).

În esență, Isus spune, „aceasta nu este puterea Satanei. Este puterea lui Dumnezeu și, în mod specific, puterea lui Dumnezeu Duhul Sfânt”. Acesta este contextul în care Duhul Sfânt este adus în discuție aici. Isus face apoi avertismentul Său înfricoșător:

„De aceea vă spun: Orice păcat și orice hulă vor fi iertate oamenilor; dar hula împotriva Duhului Sfânt nu le va fi iertată. Oricine va vorbi împotriva Fiului omului, va fi iertat; dar oricine va vorbi împotriva Duhului Sfânt, nu va fi iertat nici în veacul acesta, nici în cel viitor” (v. 31-32)

Există un aspect tehnic ce trebuie statuat în legătură cu desemnarea acestui păcat drept „păcatul de neiertat”. Ce vrem să spunem prin *de neiertat*? În cel mai strict sens al cuvântului, avem de-a face aici cu ideea de „incapabil de a fi iertat”. Totuși, tehnic vorbind, Dumnezeu are abilitatea de a ierta orice păcat, dacă El dorește astfel. Așadar, atunci când denumim acest lucru

„păcatul de neiertat”, noi vrem să spunem că este vorba despre un păcat care, în fapt, nu va fi iertat de Dumnezeu, nu pentru că Dumnezeu nu *poate* face asta, ci pentru că Dumnezeu nu *va face* asta. Acesta este avertismentul pe care Isus îl adresează celor care Îl acuzau că face minuni prin puterea Satanei. El îi avertiza pe acei oameni că există un păcat pe care Dumnezeu nu îl va ierta nici în această lume, și nici în lumea viitoare.

Ceea ce este mai dificil de înțeles este că Isus spune și că oamenii pot să păcătuiască împotriva Fiului Omului, dar sunt iertați, însă nu vor fi iertați dacă vor păcătui împotriva Duhului Sfânt. Acest lucru este dificil de conceptualizat, pentru simplul motiv că noi credem în Trinitate – un Dumnezeu în trei Persoane. Există Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, și aceștia trei sunt un singur Dumnezeu, iar „Fiul Omului” se referă la cea de-a doua Persoană a Trinității. De ce ar putea fi iertat păcatul săvârșit împotriva celei de-a doua Persoane a Trinității, dar un păcat specific îndreptat împotriva celei de-a treia Persoane nu va fi iertat?

Există o soluție întrucâtva simplă la această dilemă. Observați că Isus nu spune că orice păcat săvârșit împotriva Duhului Sfânt nu va fi iertat. Noi acționăm împotriva Duhului Sfânt oridecâteori păcătuim. În fapt, fiecare păcat pe care îl comitem, creștini fiind, este o ofensă împotriva Duhului Sfânt, Duhul sfințeniei, care locuiește în noi pentru a lucra sfințirea noastră. Dacă

fiecare păcat împotriva Duhului Sfânt ar fi de neiertat, nimeni dintre noi n-ar putea fi vreodată iertat. Așadar, Isus vorbește despre un lucru foarte specific aici, despre un anume fel de păcat, unul pe care îl definește drept blasfemie împotriva Duhului Sfânt.

Trebuie să fim atenți aici, pentru că în același timp El nu spune că *orice* formă de blasfemie care a fost vreodată comisă este de neiertat. Din nou, dacă orice blasfemie ar fi de neiertat, n-am mai ajunge iertați niciodată. De fiecare dată când folosim Numele Domnului în deșert, săvârșim un act de blasfemie. Totuși, Biblia arată foarte clar că, prin crucea Lui, Hristos i-a împăcat cu Dumnezeu chiar și pe blasfemiatori. În loc să facă o afirmație cuprinzătoare în legătură cu blasfemia, Isus definește aici un păcat care este extrem de specific, extrem de particular, în sensul cel mai restrâns. Nu toate blasfemiile sunt de neiertat, nu toate păcatele împotriva Duhului Sfânt sunt de neiertat, și nu toate păcatele împotriva Fiului Omului sunt de neiertat. Așadar, care este sensul specific avut în vedere în acest pasaj?

De-a lungul istoriei bisericii, această chestiune a fost rezolvată într-o multitudine de căi. Unii au presupus că păcatul de neiertat este crima, întrucât Vechiul Testament prescrie pedeapsa capitală pentru acea crimă, dar acest răspuns ratează esența, anume că crima nu este blasfemie. În încercarea de a înțelege natura acestui păcat grosolan, trebuie să plecăm de la faptul că el este

identificat drept blasfemie, iar blasfemia are de-a face cu cuvintele. În circumstanțe normale, blasfemia este ceva care iese pe gură. Are de-a face cu ceea ce noi spunem. Putem vedea acest lucru notând verbul pe care Isus îl folosește. El specifică că oricine *vorbește* împotriva Duhului Sfânt săvârșește păcatul de neiertat. Astfel, blasfemia nu este un act păcătos în general, sau chiar un act păcătos al crimei, ci mai degrabă o acțiune a limbii.

În etica biblică se pune un mare accent pe modelele exprimării omului în vorbirea lui. Am văzut deja că, în prima petiție din rugăciunea domnească, Hristos ne spune să ne rugăm ca Numele lui Dumnezeu să fie sfințit, așa încât El să fie considerat sacru și tratat cu reverență și respect. Orice lucru care ratează să facă asta este blasfemiator. Toate blasfemiile reprezintă o ofensă serioasă împotriva lui Dumnezeu, iar frecvența cu care acest păcat este comis în lumea de astăzi nu diminuează cu nimic severitatea răutății acestui act. Dar, în acest caz particular, vorbim despre un anumit tip de blasfemie, nu despre blasfemie în general.

Isus le răspunde fariseilor, care fuseseră implicați în mod consecvent în împotriviri față de El. Ei erau cei care cunoșteau cel mai bine lucrurile lui Dumnezeu, Legea lui Dumnezeu, teologia Vechiului Testament. Dacă vreun grup de oameni ar fi trebuit să fi fost primii care să recunoască identitatea lui Hristos ca Fiu al Omului și

Mesia cel promis, atunci fariseii erau aceștia. Totuși, în loc să se întâmple acest lucru, ei erau aceia care se împotriveau cel mai mult față de Hristos.

În același timp, vedem în Noul Testament realitatea acută a ignoranței profunde care se așterne ca un vâl peste ochii fariseilor. Vedem acest lucru la cruce, și îl vedem exprimat în 1 Corinteni. Pe cruce, când Isus se roagă pentru iertarea celor care L-au dat să fie omorât, El spune: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!” (Luca 23:34).

Apoi, în 1 Corinteni, Pavel scrie, „n-a cunoscut-o niciunul din fruntașii veacului acestuia; căci, dacă ar fi cunoscut-o, n-ar fi răstignit pe Domnul slavei” (2:8).

Răspunsul lui Isus pare să fie un avertisment adresat fariseilor, subliniind că aceștia trecuseră în mod periculos dincolo de o limită, într-un tărâm unde nu mai putea exista nădejde pentru ei. Înainte ca acea limită să fie trecută, Isus se poate ruga pentru iertarea lor având în vedere ignoranța acestora, însă dincolo de ea, nu mai există iertare.

În decursul vieții Sale pământești, gloria lui Hristos a fost acoperită. Totuși, odată ce El a fost descoperit prin Duhul Sfânt și S-a făcut cunoscut, în calitate de Fiu al lui Dumnezeu, a spune că Hristos a făcut lucrările Sale prin puterea Satanei, nu prin puterea Duhului Sfânt, ar însemna să treci dincolo de această limită, să mergi mult prea departe.

Astfel, cineva comite păcatul de neiertat atunci când știe în mod sigur, prin iluminarea Duhului Sfânt, că Hristos este Fiul lui Dumnezeu, dar ajunge la concluzia și face afirmația verbală că Hristos era demonic. Cartea Evrei sumarizează această problemă pentru noi în felul următor:

„Căci, dacă păcătuim cu voia, după ce am primit cunoștința adevărului, nu mai rămâne nici o jertfă pentru păcate... Cu cât mai aspră pedeapsă credeți că va lua cel ce va călca în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, va pângări sângele legământului, cu care a fost sfințit, și va batjocori pe Duhul harului?” (Evrei 10:26, 29)

De aceea, deosebirea între blasfemia Duhului Sfânt și blasfemia lui Hristos se face atunci când persoana cunoaște cine este Isus.

Noi știm că una dintre cele mai importante lucrări săvârșite de Duhul Sfânt în viața creștinului este să îl convingă de păcat. Scopul lucrării Duhului în convingerea noastră de păcat este să ne conducă la pocăință până la sfârșit, așa încât să putem fi iertați și restaurați în plinătatea părtășiei cu Dumnezeu.

Oamenilor care se tem că au comis păcatul de neiertat, adesea le spun că, dacă în fapt ar fi comis acel păcat, după toate probabilitățile n-ar fi fost tulburați de aceasta. Inimile lor ar fi trebuit să devină deja atât de recalcitrante și împietrite, încât nici nu ar mai fi trebuit

să se lupte cu această problemă. Oamenii care comit un astfel de păcat nu se simt deranjați, dar însăși faptul că acești oameni se luptă cu temerea ca nu cumva să-L fi ofensat pe Dumnezeu în acest fel, ne oferă o dovadă importantă cu privire la realitatea faptului că ei nu se află într-o astfel de stare.

Capitolul 4

IMPOSIBIL SĂ FIE RESTAURAȚI

Orice discuție legată de posibilitatea ca vreun creștin să cadă și să-și piardă mântuirea va ajunge mai devreme sau mai târziu la o analiză a unui pasaj din Evrei 6.

Întrucât acest pasaj este atât de esențial în discuțiile legate de perseverență, vom arunca și noi o privire la el. Evrei 6:1-6 spune următoarele:

„De aceea, să lăsăm adevărurile începătoare ale lui Hristos, și să mergem spre cele desăvârșite, fără să mai punem din nou temelia pocăinței de faptele moarte, și a credinței în Dumnezeu, învățătura despre botezuri, despre punerea mâinilor, despre învierea morților și despre judecata veșnică. Și vom face lucrul acesta, dacă va voi Dumnezeu. Căci cei ce au fost luminați odată, și au gustat darul ceresc, și s-au făcut părtași Duhului Sfânt, și au gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și puterile veacului viitor - și care totuși au căzut, este cu neputință să fie înnoiți iarăși, și aduși la pocăință, fiindcă ei răstignesc din nou, pentru ei, pe Fiul lui Dumnezeu, și-L dau să fie batjocorit”.

Acest pasaj nu doar că ne vorbește despre cei care cad, ci ne oferă și o descriere a stării acestor oameni dinainte ca ei să cadă. În același timp, în acest pasaj ni se spune că este imposibil ca acești oameni să mai fie restaurați la pocăință. Dacă există vreun pasaj în Biblie care să vorbească despre un păcat de neiertat, atunci se pare că această muștrare puternică din Evrei 6 este acela.

Acest pasaj este unul extrem de dificil de interpretat. Parte din dificultate are de-a face cu lipsa unor informații care să contureze peisajul, precum identitatea autorului cărții Evrei, lucru care să ne ajute să înțelegem învățătura aceasta în contextul ei. Uneori, dacă cunoaștem autorul unei anumite lucrări, acest lucru ne dă indicii în înțelegerea pasajelor dificile care sunt scrise de el.

Totuși, mai important este să cunoaștem ocazia care a produs acest avertisment. Știm că autorul se preocupă de o eroare foarte serioasă care își făcuse loc printre cititorii lui, dar nu suntem siguri care anume era acea eroare. Interpretii biblici au oferit mai multe alternative.

Una dintre cele mai frecvente sugestii este că autorul le scria oamenilor care se confruntau cu persecuție radicală și care erau în pericolul de a se lepăda de Hristos în fața unei astfel de persecuții. El spune că, în lupta lor împotriva păcatului, cititorii lui „nu s-au împotrivit încă până la sânge(le lor)” (12:4).

În timpul bisericii primare, una dintre cele mai înflăcărate dispute a fost denumită controversa novațiană, care și-a făcut apariția în zorii unui val de persecuție din timpul împăratului Decius, în anul 250 d. Hr. După ce persecuția s-a sfârșit, liderii bisericii s-au confruntat cu dilema rezolvării situației celor caracterizați prin termenul *lapsi* – cei care renunțaseră la credință sub presiune, dar care acum voiau să fie reprimiți în biserică. Mulți s-au împotrivit restaurării lor, inclusiv ucenicii lui Novatian, un pretendent la episcopatul Romei. Puteți înțelege pasiunea cu care oamenii s-au implicat într-o situație ca aceasta. De exemplu, dacă tatăl tău a păzit credința și fusese ars pe rug, în timp ce vecinul a renunțat la credință și a scăpat de acel fel de chin, după care vecinul a vrut să fie primit înapoi în părtășia bisericii la finalul persecuției, este de înțeles că familia martirului nu avea să accepte cu ușurință acea persoană. Totuși, biserica, în ansamblu, a manifestat înclinația de a ierta și a optat pentru restaurarea acestor *lapsi*. Așadar, una dintre posibilități este ca acest pasaj să vorbească despre cei care se îndepărtaseră din biserică vizibilă în fața persecuției, dar apoi voiau să se asocieze din nou bisericii vizibile, într-o vreme de pace.

O altă sugestie frecventă cu privire la aceste afirmații din Evrei se referă la una dintre cele mai virulente erezii care au atacat biserica din primul secol, erezia iudaizatorilor. Cei ce își însușiseră această gândire spuneau

că comunitatea noului legământ trebuia să continue respectarea practicilor Vechiului Testament, în special circumcizia. Această erezie este tratată în mod repetat în Noul Testament, cel mai convingător în cartea Galateni. Unii își imaginează că acest pasaj le interzice creștinilor să se întoarcă la practicile iudaice și afirmă că un astfel de gest înseamnă să respingi valoarea morții și învierii lui Hristos.

Haideți să aruncăm din nou o privire la ceea ce se spune în acest pasaj despre cei care nu mai pot fi restaurați. Aceștia sunt descriși prin termenii următori: „căci cei ce au fost luminați odată, și au gustat darul ceresc, și s-au făcut părtași Duhului Sfânt, și au gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și puterile veacului viitor” (v. 4-5). Ce fel de persoană poate fi descrisă prin acești termeni? La nivel superficial, evident că sună ca și cum autorul ar descrie un creștin, o persoană regenerată, cineva care fusese născut din nou spiritual. Dacă acesta ar fi cazul, atunci autorul spune că ar fi imposibil ca o persoană cu adevărat convertită să fie restaurată din nou în mântuire, dacă a comis păcatul care este avut în vedere aici.

Totuși, limbajul acesta nu trebuie în mod necesar să se refere la cineva care este convertit în mod autentic. El ar putea să se refere la oamenii care au fost implicați în mod apropiat în viața bisericii, dar care n-au fost niciodată convertiți cu adevărat. La fel ca Israelul din Vechiul Testament, biserica din Noul Testament este ceea

ce Augustin a denumit un *corpus premixtum*, un trup amestecat, conținând în ea ceea ce Isus a descris drept grâu și neghină (Matei 13:24-30) – credincioși și necredincioși. Neghina sunt cei care n-au fost niciodată convertiți, chiar dacă ei pot fi membri ai comunității legământului.

Biblia descrie trei grupuri de oameni în ce privește biserica, comunitatea vizibilă a legământului. În afara bisericii, sunt necredincioșii. În interiorul bisericii, există credincioși – cei care au fost convertiți cu adevărat, dar există și necredincioși. În ceea ce privește membrii acestui al treilea grup – necredincioșii din interiorul bisericii – putem spune că ei au fost iluminați? Da, în măsura în care ei au auzit Evanghelia. Acești oameni au auzit predicarea Cuvântului. Ei nu se află într-o anumită zonă izolată, unde revelația specială a lui Dumnezeu nu a pătruns. Ei au fost beneficiarii luminii când au ajuns să audă Cuvântul lui Dumnezeu. A spune că cineva a fost iluminat nu înseamnă necesar ca acel om a fost convertit.

Dar cum rămâne cu următoarea descriere: au gustat darul ceresc? Este posibil ca darul de aici să fie disponibil nu doar pentru cei convertiți, ci și pentru cei neconvertiți. De exemplu, darul poate fi ceva asemănător manei pe care Dumnezeu a dat-o poporului Israel în pustie. Evreii au gustat darul ceresc, și totuși unii dintre ei au rămas neconvertiți. În mod asemănător, dacă ne uităm la o practică a Noului Testament, necredincioșii

din biserică pot să vină la Masa Domnului. Ei gustă literalmente darul ceresc, și totuși sunt încă necredincioși. Un dar ceresc poate fi dat atât credincioșilor cât și necredincioșilor.

Și cum rămâne cu părtășia în Duhul Sfânt? Acest lucru sună ceva mai dificil, pentru că noi ne gândim la părtășia în Duhul Sfânt ca fiind o experiență de care au parte doar cei care au fost regenerați și umpluți de Duhul Sfânt. O astfel de interpretare poate fi făcută la prima citire a textului. Totuși, într-un sens mai larg, oricine este părtăș vieții bisericii, chiar și într-un sens general, este părtăș beneficiilor puterii și prezenței Duhului Sfânt, întrucât Duhul locuiește și lucrează în biserică. O astfel de persoană nu a primit în mod necesar o lucrare specifică a Duhului Sfânt – anume regenerarea – dar a gustat din bunul Cuvânt al lui Dumnezeu.

Întorcându-ne la mesajul general al acestui pasaj, unii înțeleg că se referă la oamenii din interiorul bisericii care sunt cu adevărat convertiți, dar care cad în apostazie și resping Evanghelia când se află sub persecuție. De aceea, acești oameni nu pot fi restaurați. Alții privesc la acest text și îl văd referindu-se la erezia iudaizatorilor. O interpretare care înțelege pasajul ca făcând referire la această erezie este una mai probabilă, pentru că prima prezintă o serie de probleme. Prima problemă este că Petru a respins Evanghelia într-un sens, atunci când s-a alăturat iudaizatorilor – comportamentul lui a

negat suficiența lucrării lui Hristos în mântuire (Galateni 2:11-14) – dar a fost restaurat. De asemenea, el s-a lepădat de Hristos, dar a fost restaurat de Isus Însuși. Așadar, Petru este un exemplu al unuia care a fost restaurat după ce a respins Evanghelia. Acest lucru pare să ne indice că pasajul trebuie să aibă un alt înțeles.

În al doilea rând, autorul cărții Evrei spune că „este cu neputință să fie înnoiți iarăși, și aduși la pocăință” (v. 4, 6). Cuvântul „iarăși” indică în mod categoric că existase anterior cel puțin un moment al pocăinței. Dacă înțelegem pocăința ca referindu-se în Noul Testament la ceva ce este produs prin lucrarea Duhului Sfânt în noi, nu doar în afara noastră, și dacă suntem reformați în teologia noastră, considerând pocăința drept o roadă a regenerării, nu cauza regenerării, atunci avem de-a face cu o dificultate destul de serioasă, întrucât cei care sunt reformați în teologia lor trebuie să spună că, dacă o persoană care se pocăiește cu adevărat este regenerată, ea este un credincios adevărat.

Evident, se poate argumenta că poate exista o falsă pocăință, căci autorul Epistolei către Evrei face referire la Esau ca un exemplu în acest sens (12:16-17). Acela care s-a pocăit în mod fals poate să repete acea experiență. Totuși, în acel caz, autorul nu vorbește despre a fi restaurat din nou la pocăință, pentru că prima experiență a pocăinței a fost falsă. Trebuie ca autorul să se refere la pocăința adevărată, și el spune că este

imposibil ca o persoană cu adevărat regenerată, una care s-a pocăit cu adevărat, să fie restaurată la pocăință dacă va cădea, pentru că, prin căderea sa, Îl răstignește din nou pe Fiul lui Dumnezeu și Îl batjocorește. Autorul spune că, dacă faci asta, ești terminat. Dacă vei cădea atât de radical, nu există nicio posibilitate de restaurare.

Argumentul de aici este formulat printr-o argumentare care se găsește de-a lungul episoadelor Noului Testament, argumentare denumită în limba latină *argumentum ad absurdum*. Asta înseamnă că preiei premisele oponentului tău și arăți felul în care, dacă sunt adevărate, vor conduce în final la o concluzie absurdă. De aceea, premisele trebuie respinse. Pavel folosește acest argument în 1 Corinteni 15, acolo unde vorbește despre învierea lui Hristos.

Când vine vorba despre erezia iudaizatorilor, totul se îndreaptă către păzirea Legii. Dacă creștinul care a primit Evanghelia justificării doar prin credință îi întoarce spatele, încercând să fie justificat prin faptele Legii – circumcizia, păzirea ceremoniilor, împlinirea legilor alimentare etc. – acea persoană nu poate fi mântuită, pentru că L-a crucificat din nou pe Hristos.

Dar ce înseamnă să-L crucifici din nou pe Hristos? Este evident că Hristos n-a fost răstignit decât o singură dată. Când a fost crucificat, Hristos a luat asupra Lui blestemul vechiului legământ. Când o persoană se întoarce la păzirea Legii ca modalitate primară de a se relaționa la

Dumnezeu, acea persoană respinge lucrarea lui Hristos, care a luat blestemul celor aleși asupra Lui. Odată ce a respins lucrarea lui Hristos ca jertfă substitutivă, acel om, în fapt, Îl condamnă pe Hristos ca și cum ar fi fost ucis pe bună dreptate pe cruce, și se face complice morții Lui. O astfel de persoană preia blestemul din nou asupra sa, și nu poate fi mântuită.

Astfel, vedem cum autorul Epistolei către Evrei folosește *argumentum ad absurdum* pentru a demonstra nebunia gândirii celor care i se opuneau. Întrucât argumentul iudaizatorilor că Legea trebuie păzită în continuare conduce la respingerea lucrării lui Hristos și la pierderea mântuirii, argumentul lor trebuie respins.

Este posibil ca autorul să folosească acest argument într-un mod ipotetic, pentru a demonstra *ce s-ar întâmpla* dacă am ceda unei astfel de gândiri. Cu toate acestea, așa ceva nu se poate întâmpla niciodată în realitate în cazul unuia care a fost cu adevărat convertit. Autorul spune în versetul 9, „Măcar că vorbim astfel, preaiubiților, totuși de la voi așteptăm lucruri mai bune și care însoțesc mântuirea”. Când el spune „măcar că vorbim astfel”, sensul este că el scria *ipotetic*, adică de dragul argumentului. El arată felul în care învățăturile oponentilor lui aveau să conducă la situația în care oamenii n-ar mai putea avea o temelie a mântuirii. Totuși, în cazul credincioșilor adevărați, el este sigur că aceștia vor persevera: „totuși de la voi așteptăm lucruri mai

bune și care însoțesc mântuirea”. De aceea, în loc să îndepărteze încrederea noastră în perseverență, acest pasaj, în fapt, ar trebui să o întărească.

Autorul Epistolei către Evrei încheie această secțiune cu un îndemn: „Dorim însă ca fiecare din voi să arate aceeași râvnă, ca să păstreze până la sfârșit o deplină nădejde, așa încât să nu vă leneviți, ci să călcați pe urmele celor ce, prin credință și răbdare, moștenesc făgăduințele” (v. 11-12). Aceasta este o chemare la sârguință. Autorul le reamintește cititorilor lui că, chiar dacă au o nădejde privitoare la viitor, nădejde în care pot să se odihnească, nădejdea pe care Dumnezeu le-a dat-o cu privire la siguranța mântuirii lor n-ar trebui să îi conducă să fie leneși în trăirea credinței lor. Doctrina siguranței veșnice n-ar trebui să ne conducă să tratăm cu ușurătate sau să ne oprim din înaintarea noastră în împărăția lui Dumnezeu. Dimpotrivă, aceasta ar trebui să ne determine să ne trăim credința cu o mai mare încredere și cu un mai mare zel.

Capitolul 5

DARUL PERSEVERENȚEI

Este foarte ușor să înțelegem greșit conceptul perseverenței sfinților. În vorbirea noastră de zi cu zi, noi spunem că perseverența este ceva ce noi împlinim prin eforturile noastre. Chiar dacă Noul Testament ne cheamă să perseverăm – el folosește frecvent termenul *a răbda* (sau *anduranță*, n.tr.), ca în versetul, „cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit” (Matei 24:13), dacă punem accentul pe perseverență în acest fel, acest lucru ne poate determina să ratăm adevărul de bază care susține acest concept.

Primul teolog care a oferit o explicație detaliată pe marginea doctrinei perseverenței a fost Augustin de Hippo. Expresia din limba latină pe care el a folosit-o a fost *donum perseverantiae*, având sensul de „darul perseverenței”. Prin această expresie, Augustin voia să spună că perseverența din viața creștinului nu este o realizare a efortului omenesc, ci un dar. Augustin a spus că singura cale prin care cineva perseverează vreodată până la sfârșit, după ce și-a început viața creștină, ține

de harul lui Dumnezeu. De la acel moment încoace, perseverența a fost înțeleasă ca un dar al harului divin.

Iată de ce, când discută despre perseverența sfinților, mulți teologi preferă să folosească termenul *păstrarea* sfinților, anume că Dumnezeu îi *păstrează* pe ai Lui. Dacă privesc la mine însumi, nu pot să am niciun fel de încredere în abilitatea mea de a continua până în slavă, odată ce mi-am început umblarea creștină, întrucât, așa cum am observat, viața creștină este o luptă. Pavel a formulat această idee în termenii războiului spiritual: începutul vieții creștine implică eliberarea de sub robia firii pământești, când suntem locuiți de Dumnezeu Duhul Sfânt. Odată ce devenim creștini, ne imbarcăm într-o viață complet nouă, în care suntem implicați în umblarea după sfințirea noastră (Romani 6:17-19). Totuși, așa cum spunea Pavel, acea viață este marcată de o bătălie continuă între omul cel nou și omul cel vechi, între natura spirituală și firea pământească păcătoasă, care rămâne cu o anumită putere în viețile noastre (7:13-25). Cu toate acestea, acum avem ceva adăugat ca dar, anume prezența și puterea Duhului Sfânt.

Pavel i-a chemat pe credincioșii filipeni să „ducă până la capăt mântuirea lor, cu frică și cutremur” (Filipeni 2:12). Prin folosirea acestei fraze, Pavel nu voia să spună că noi ne câștigăm mântuirea prin intermediul faptelor noastre, ci că ascultarea noastră (vedeți felul în care i-a lăudat pe cititorii lui pentru ascultarea lor, în

partea anterioară a versetului) joacă un rol în sfințirea noastră. La rândul ei, sfințirea noastră joacă un rol în perseverența noastră.

Aceasta este o chemare clară la lucrare, la trudă, la efort, iar acest efort nu trebuie să fie unul lejer, cavalesc, cu inima împărțită. Expresia „cu frică și cutremur” aduce în atenție sobrietatea și sânguința cu care suntem chemați să înaintăm în Împărăția lui Dumnezeu. Jonathan Edwards spunea cândva, într-o predică, că a căuta Împărăția lui Dumnezeu trebuie să fie ocupația urgentă și primară a creștinului. Suntem chemați să lucrăm cât de sânguincios putem în perseverența noastră.

Dar observați ce urmează după acest îndemn: „Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea” (v. 13). Vedem aici un exemplu al descrierii făcute în Noul Testament cu privire la lupta creștinului pentru perseverență, și ea este prezentată ca o lucrare *sinergistă*. Sinergismul se referă la o lucrare făcută de doi sau mai mulți oameni. Prin contrast, *monergismul* are sensul că o singură persoană pune la lucru puterea sau eforturile ei într-o anume acțiune.

Aceste cuvinte au o istorie în teologie, întrucât învățații și păstorii reformați au insistat în mod repetat asupra faptului că primul pas în mântuirea noastră este o lucrare monergistă a lui Dumnezeu. Altfel spus, teologii reformați afirmă că viața creștină începe prin

regenerare, care este lucrarea Duhului Sfânt care ne înviază și ne ridică din starea de moarte spirituală, făcându-ne vii în Hristos. Aceasta nu este nimic altceva decât învierea spirituală, și este împlinită doar de Dumnezeu, fără vreun efort omenesc. Teologii reformați folosesc astfel termenul *monergism* sau *monergistic*, pentru a descrie procesul de regenerare. Drept rezultat, mulți oameni care aud acest lucru au tendința de a gândi că perspectiva reformată ar susține că întreaga viață creștină este monergistă.

Ai auzit vreodată fraza „renunță la tine, și lasă-L pe Dumnezeu să conducă”? Într-un sens, aceasta este o frază adevărată, pentru că uneori ne bazăm pe noi înșine atât de mult, încât ratăm să ne găsim odihna în Dumnezeu. Totuși, fraza aceasta poate deveni un fel de permis către ceea ce denumim „pasivism”. Aceasta este o perspectivă care spune ceva de genul, „dacă Dumnezeu vrea să mă schimbe și să mă crească spiritual, atunci este treaba Lui să facă asta, iar eu voi fi întotdeauna la fel de puternic spiritual pe cât dorește El să mă facă”. O persoană care gândește în felul acesta rescrie mustrarea apostolică în felul următor: „Dumnezeu este Cel ce lucrează în mine atât voința cât și înfăptuirea – așa încât nu trebuie să lucrez mântuirea mea cu frică și cutremur”.

Aceasta este o distorsionare, căci pasajul ne cheamă să ne străduim, întrucât Dumnezeu lucrează în noi și cu noi. Astfel, întregul proces al perseverenței este

o acțiune *sinergistă*, nu una *monergistă*. Sunt chemat să lucrez, dar și Dumnezeu lucrează. În esență, dacă străduința mea devine roditoare, asta depinde de *donum perseverantiae*, adică de darul perseverenței dat de Dumnezeu pentru a mă păstra până la sfârșit.

Haideți să privim pentru o clipă la învățătura lui Pavel în Epistola lui către Filipeni:

„Mulțumesc Dumnezeului meu pentru toată aduce-rea aminte, pe care o păstrez despre voi. În toate rugăciunile mele mă rog pentru voi toți, cu bucurie pentru partea, pe care o luați la Evanghelie, din cea dintâi zi până acum. Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos” (Filipeni 1:3-6)

Pavel vorbește aici despre încredere, spunând că el este „încredințat” de aceasta. Ce anume produce această încredere în inima apostolului Pavel? El nu lasă acest lucru neidentificat, ci continuă spunând că „Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos”. În aceasta stă încrederea și siguranța noastră: Dumnezeu care a inițiat mântuirea unei persoane nu va permite ca lucrarea de răscumpărare să fie un exercițiu zadarnic. Dumnezeu finalizează ceea ce El începe în lucrarea Sa de răscumpărare în noi, prin a-i păstra pe cei pe care îi răscumpără. Acesta este temelia încrederii lui Pavel, și cred că ar trebui să fie și temelia primordială a încrederii *noastre*.

Pavel reiterează această temelie a încrederii noastre și în Epistola lui către Efeseni. El spune acolo: „Și voi, după ce ați auzit cuvântul adevărului (Evanghelia mântuirii voastre), ați crezut în El, și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit, și care este o arvună a moștenirii noastre, pentru răscumpărarea celor câștigați de Dumnezeu, spre lauda slavei Lui” (Efeseni 1:13-14). Cuvântul „pecetluit” se referea în lumea antică la practica împăraților de a folosi inelul regal pentru a legifera anumite documente. Regele avea o insignă particulară pe inelul lui și trebuia să apese acest inel pe o pecete din ceară, lăsând un fel de ștampilă pe document, ceea ce avea să indice promisiunea și garanția decretului regal. Pavel folosește aici cuvântul *pecete* pentru a spune că Dumnezeu îl pecetluiește pe fiecare creștin prin cuvântul promisiunii Lui, așa încât încrederea noastră să nu stea în străduințele noastre, ci în promisiunea răscumpărării noastre viitoare, o promisiune care ne este făcută de Dumnezeu. Iar El pecetluiește această promisiune prin a ne da Duhul Sfânt, care este certificarea prezentă, prin locuirea personală, a plinătății răscumpărării pe care Dumnezeu o produce în fiecare credincios.

Pavel spune că Duhul Sfânt „este o arvună a moștenirii noastre, pentru răscumpărarea celor câștigați de Dumnezeu, spre lauda slavei Lui” (v. 14). Cuvântul „arvună” are sensul că, atunci când o persoană cumpără o

casă, acelei persoane i se cere să depună o sumă de bani denumită „arvună” sau „garanție”. Această sumă reprezintă garanția din partea cumpărătorului că va face plata finală și va finaliza tranzacția, și arată că el este serios în achiziția casei. Pavel folosește acest limbaj comercial pentru a spune că Duhul Sfânt este „garanția” sau „arvuna” faptului că Dumnezeu va duce răscumpărarea la bun sfârșit. Când Duhul adevărului face o promisiune cu privire la viitor, împlinirea acelei promisiuni este garantată în mod absolut. Acea promisiune nu poate fi încălcată.

Unul dintre cele mai frumoase versete din Biblie este Romani 8:28, care ne oferă o promisiune prețioasă din partea lui Dumnezeu: „De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său”. Această afirmație este urmată de ceea ce este adesea denumit drept „lanțul de aur al mântuirii”: „Căci pe aceia, pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi născut dintre mai mulți frați. Și pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a și chemat; și pe aceia pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit” (v. 29-30). Acest pasaj constituie o afirmație *eliptică*. Ea prezumă un cuvânt care este omis, dar care se poate subînțelege din context. În

acest caz, cuvântul insinuat este *toți*. *Toți* cei care sunt predestinați sunt chemați, nu doar o parte dintre ei. *Toți* cei chemați sunt justificați, și *toți* care sunt justificați, sunt glorificați. A fi glorificat înseamnă să ai parte de întreg procesul și de finalitatea mântuirii tale. Iată, din promisiuni ca acestea ne căpătăm noi încrederea în darul perseverenței dat de Dumnezeu.

Capitolul 6

CREȘTINUL CARNAL

A fost o perioadă când am slujit în instruirea personalului și a voluntarilor dintr-o organizație importantă de tineret. În acele vremuri, acești tineri evangheliști aveau uneori să folosească o expresie specială, una care nu se găsește pe paginile volumelor de teologie sistematică: „a dezumfla”. Prima dată când am auzit această expresie a fost când un membru al echipei a venit și m-a întrebat: „Dr. Sproul, cum se face că atât de mulți dintre copiii noștri sunt dezumflați?” Nu știam ce la ce se referea și mă gândeam că poate face referire la pregătirea pentru călătorii de rafting pe râu. Dar el a explicat apoi faptul că aveau de-a face cu tineri care participau la introducerea în misiune, începeau să ia parte cu entuziasm la programele lor, mărturiseau credința în Hristos, după care aveau să fie „dezumflați”, lucru care reflecta ideea că această pretenție de credință avea să dispară.

Oamenii se pot ridica în biserici și pot face o mărturisire a credinței, sau pot să meargă în față la un eveniment evanghelistic, și vor face acest lucru dintr-o

mulțime de motive care n-au nimic de-a face cu convertirea adevărată. Apoi noi nu putem să citim inimile oamenilor. Nu știm dacă pretențiile lor de credință sunt sincere și autentice. Noi îi tratăm pe baza dovezilor exterioare, dar nu putem ști cu siguranță ce se petrece în inimile lor.

Și e suficient să ne uităm la Iuda. El a fost parte din cercul apropiat al ucenicilor lui Isus și martor ocular al unora dintre cele mai minunate acțiuni și fapte făcute vreodată de Isus. El a mers la „seminarul teologic” al lui Isus. Vreme de trei ani a participat la lecțiile teologice ale Lui, zi după zi. I s-a dat chiar sarcina de a fi trezorerul echipei de ucenici. Cu toate acestea, Iuda s-a „dezumflat”. De fapt, a spune că Iuda a făcut acest lucru ar fi o afirmație complet greșită. Isus vorbește despre Iuda ca despre unul care, în realitate, a fost fiul pierzării, unul care a fost neconvertit de la bun început (Ioan 17:12). Pretenția de credință a lui Iuda a fost falsă. Ea nu a fost una autentică.

Aceasta nu este o problemă doar a organizațiilor de tineret sau a celor evanghelistice, ci și o problemă în viața bisericii ca întreg. Drept rezultat, trebuie să fim atenți la ceea ce spunem, pentru că, chiar dacă putem afirma că cineva a făcut o pretenție de credință, suntem incapabili să confirmăm dacă acea persoană a fost cu adevărat convertită.

O învățătură apropiată este cea care survine dintr-o filozofie destul de nouă, dar care și-a făcut loc în creștinismul popular – anume ideea de „creștin carnal”. Istoric vorbind, această idee a fost legată de teologia de dispensaționalistă. Ea și-a făcut loc în anii 1980, în decursul controverselor denumite „Lordship Salvation”, o dezbatere ivită între dispensaționaliști. O tabără a insistat că ceea ce mântuiește este doar credința, nu credința plus pocăința. De aceea, spuneau ei, este posibil să-L primești pe Hristos ca Mântuitor, dar nu și ca Domn. Cealaltă tabără a susținut că credința și pocăința sunt două fațete ale aceleiași monezi.

Ambele tabere au căzut de acord că oricine vine la credință *ar trebui* să-și pună încrederea în Hristos atât ca Mântuitor cât și ca Domn, și că fiecare credincios *trebuie* să producă roada convertirii și faptele ascultării de Hristos. Chestiunea ținea de dilema dacă este posibil să fii mântuit fără să-L primești pe Hristos ca Domn, și astfel să nu manifesti faptele ascultării. Acela care este mântuit fără a-L primi pe Hristos ca Domn este o persoană pe care am putea-o denumi „creștin carnal”.

Controversa aceasta a condus la o deosebire între diferite tipuri de creștini. Aceste tipuri sunt ilustrate într-o broșură evanghelistică populară folosită îndelung de organizația Campus Crusade for Christ. Cele trei tipuri separate sunt ilustrate grafic în termenii a trei cercuri așezate împreună pe același rând, fiecare

cerc reprezentând un anume tip de persoană. În centrul fiecărui cerc se găsește o siluetă a unui scaun, care reprezintă tronul unei vieți omenești, locul autorității.

În primul cerc, situat la partea stângă, pe scaun se găsește litera E, care are sensul de „eu”. Asta simbolizează egocentricitatea persoanei neconvertite. Aceasta este persoana care nu L-a primit pe Hristos, care nu s-a supus lui Hristos în niciun fel. În afara cercului se găsește imaginea unei cruci, lucru care semnifică faptul că, în viața acelei persoane, eul este ceea ce domină, lucru pe care noi îl denumim teologic „fire pământească”. În viața acelei persoane, natura omenească decăzută se află în control, nu Hristos.

În cel de-al treilea cerc, situat la partea din dreapta, pe tron se găsește Hristos, crucea. Aceasta este viața plină de duh. Isus Hristos este autoritatea centrală în viața acestei persoane. Ea îl reprezintă pe creștinul matur, care a crescut primindu-L pe Hristos nu doar ca Mântuitor, ci și ca Domn.

Cercul din mijloc prezintă o imagine un pic ciudată. Acolo se află un scaun, în mijloc, pe el aflându-se litera E, simbolul pentru „eu”, dar lângă scaun, jos, pe pământ, este crucea. Această imagine reprezintă o persoană care Îl are pe Hristos în viață, dar El nu este așezat pe tronul vieții acelu om. Eul se găsește pe acel tron. Firea pământească este dominantă. De aceea, această persoană este descrisă drept creștin carnal. Creștinul

carnal este o persoană considerată credincioasă, dar a cărei viață este dominată de carnalitate.

Biblic vorbind, de unde vine această idee? Justificarea așa-zis biblică a acestei idei ține de faptul că Noul Testament vorbește despre creștinii carnali. În 1 Corinteni 3, apostolul Pavel îi mustră pe creștinii din Corint, spunându-le:

„Cât despre mine, fraților, nu v-am putut vorbi ca unor oameni duhovnicești, ci a trebuit să vă vorbesc ca unor oameni lumești, ca unor prunci în Hristos. V-am hrănit cu lapte, nu cu bucate tari, căci nu le puteați suferi; și nici acum chiar nu le puteți suferi, pentru că tot lumești sunteți. În adevăr, când între voi sunt zavistii, certuri și dezbinări, nu sunteți voi lumești și nu trăiți voi în felul celorlalți oameni? Când unul zice: „Eu sunt al lui Pavel!” Și altul: „Eu sunt al lui Apolo”: nu sunteți voi oameni de lume?”
(1 Corinteni 3:1-4)

Pavel vorbește în mod clar despre oameni pe care îi consideră credincioși. El li se adresează cu apelativul „fraților”, și totuși îi descrie în același timp ca fiind „firești”, altfel spus carnali. Așadar, ce este greșit în ideea de „creștini carnali”? Nu doar că Pavel îi descrie pe credincioșii din Corint ca fiind carnali în acest caz, ci el se referă inclusiv la sine în Romani 7 ca fiind „pământesc”, atunci când vorbește despre propriile lupte în sfințire: „eu sunt pământesc, vândut rob păcatului” (v. 14). Toate acestea par să sugereze că expresia „creștin carnal” ar

putea fi o modalitate utilă, biblică, de a vorbi despre o anume categorie de creștini.

Termenul „carnal” sau „firesc” se repetă și în alte părți ale Noului Testament. Mai devreme, am văzut că Pavel vorbea despre lupta din viața creștină ca fiind o bătălie între firea pământească și Duhul. De asemenea, cunoaștem că aceeași metaforă de a fi *firești* este folosită în mod repetat în Noul Testament pentru a descrie starea celui necredincios. Omul necredincios este în totalitate în firea pământească. Iată de ce Isus spune că trebuie să fii născut din nou pentru a vedea Împărăția lui Dumnezeu, întrucât ce este născut din carne este carne, și omul este, prin natura lui, firesc sau decăzut. Persoana neregenerată nu este implicată în războiul dintre Duh și firea pământească, ci este totalmente în firea pământească, complet carnal.

Pe baza acestor deosebiri, putem presupune că, în imaginea din acea broșură, ideea nu este că omul acela ar rămâne totalmente în firea pământească, întrucât Hristos se găsește în viața lui. Mai degrabă se are în vedere faptul că există trei feluri de oameni: necredincioșii, credincioșii aflați la stadiul de bebeluș, și credincioșii maturi. Aceasta este o deosebire perfect legitimă, pentru că tocmai asta face Pavel în 1 Corinteni 3, când vorbește despre creștinii din Corint ca fiind firești. El îi denuțește „firești” pentru că aceștia sunt încă bebeluși în credință, și pentru că comportamentul lor arată mai

degrabă a manifestare a firii pământești decât a maturitate care vine din roada Duhului Sfânt.

Cu toate acestea, ideea din Noul Testament este că nicio persoană din această viață nu este complet spirituală și niciun creștin din această lume nu poate fi total carnal. Așadar, când vorbim despre creștini carnali, dacă prin acest termen ne referim la proaspeții convertiți, atunci totul este în regulă. Dacă însă ne referim la oameni care L-au primit pe Hristos ca Mântuitor al lor, dar nu și ca Domn peste viețile lor, situație în care eul încă stăpânește în viața acelei persoane, pe cine descriem noi aici? Descriem un om neconvertit, o persoană care se află în biserică și participă la pătășia credincioșilor, o persoană care pretinde că Îl are pe Isus Hristos, dar care, în realitate, nu este creștin adevărat. Ideea unui creștin carnal, în sensul în care o persoană poate fi complet carnală, este un nonsens. Nu există niciun creștin care să fie sută la sută carnal, la fel cum nu există niciun creștin care să fie sută la sută spiritual.

Mi-aș dori să pot identifica o cale ușoară de a trece imediat de la pruncia în credință la starea de adult. Apostolul Pavel vorbește despre nevoia noastră de a fi hrăniți. De asemenea, el folosește imaginea bebelușilor care au nevoie de o dietă bazată pe lapte, pentru că ei nu sunt pregătiți să mănânce hrană tare.

Pentru a ajunge la maturitate spirituală este nevoie de timp. Ceea ce este înfricoșător este să auzim de

oameni care au umblat în credință vreme de 10 sau 15 ani, și să vedem că ei au nevoie încă de aceeași dietă pe bază de lapte. Acesta este motivul care îl deranja pe apostolul Pavel când și-a scris Epistola către Corinteni. Vremea prunciei lor trecuse de mult, așa că el îi chema pe aceștia la o hrană solidă din lucrurile lui Dumnezeu, la carnea Evangheliei, care este parte din viața de perseverență în Hristos.

Capitolul 7

MARELE NOSTRU PREOT

Muți dintre noi ne găsim mângâierea în rugăciunea de mijlocire a unui prieten sau păstor, dar cu cât mai multă mângâiere am putea să experimentăm extrăgându-ne siguranța deplină din faptul că Isus se roagă pentru noi? Ai avut vreodată de-a face cu oameni care ți-au cerut să te rogi pentru ei și le-ai spus, „desigur, mă voi ruga”, după care ai uitat? Știu că, în anumite momente ale vieții, le-am spus oamenilor că mă voi ruga pentru ei, și am uitat să fac asta. Dacă îmi amintesc câteodată ceva mai târziu de promisiunea făcută, mă opresc din tot ceea ce am de lucru și mă rog, dar uneori fac acest gest doar din sentimentul vinovăției, pentru că mă tem ca nu cumva acea persoană să mă întrebe dacă m-am rugat, și astfel vreau să fiu în măsură să îi răspund afirmativ.

Rugăciunea de mijlocire ne oferă mângâiere, dar noi, oamenii, nu putem întotdeauna să ne bazăm pe faptul că noi sau alții ne ținem de promisiune. Dar nu așa stau lucrurile cu Hristos. Noul Testament ni-l arată ca

Marele nostru Preot. În calitate de Mare Preot, El a adus jertfa perfectă – pe Sine – dar lucrarea Lui preoțească nu s-a sfârșit la cruce. Hristos mijlocește pentru poporul Său în fiecare zi, în prezența Tatălui (Evrei 7:25). Iacov ne spune că „mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit” (5:16), dar nicio rugăciune omenească nu are aceeași putere cum au rugăciunile lui Hristos.

Mijlocirea făcută de Marele nostru Preot este temelia siguranței noastre atunci când vine vorba de perseverența noastră. De asemenea, ea ne ajută să înțelegem relatările biblice despre Petru și Iuda, doi dintre ucenicii lui Isus care au trecut printr-o cădere serioasă. Lepădarea de Hristos a unui ucenic este astfel văzută ca o lucrare finală și deplină de apostazie, în timp ce lepădarea celuilalt ucenic nu este finală și nici deplină, pentru că el este restaurat. Vedem că fapta lor împotriva lui Hristos a fost foarte asemănătoare, că Iuda L-a trădat pe Isus și, în aceeași noapte, Petru s-a lepădat de El.

Acești doi oameni, care fuseseră ucenicii lui Hristos în decursul lucrării Sale pământești, L-au trădat în cel mai greu ceas al Lui. Apoi există alte asemănări în cele două exemple prin faptul că Isus a prezis ambele acte diabolice, ale lui Petru și Iuda. Cu toate acestea, ne putem reaminti că, atunci când Isus a spus că „unul dintre voi Mă va vinde”, ucenicii au început să întrebe, „sunt eu oare, Doamne?” Când Iuda a întrebat, „Nu cumva sunt eu, Învățătorule?”, Isus i-a răspuns, „după

cum spui” (Matei 26:25, lit. ESV). Ultimele cuvinte adresate de Isus lui Iuda au fost: „Ce-ai să faci, fă repede” (Ioan 13:27). Astfel i-a permis să plece din prezența lor.

Când Isus a profetizat că Petru avea să se lepede de El, Petru a protestat cu vehemență. El a spus: „Chiar dacă toți ar găsi în Tine o pricină de poticnire, eu nicio dată nu voi găsi în Tine o pricină de poticnire” (Matei 26:33). Acest lucru ne aduce în minte îndemnul lui Pavel: „Astfel dar, cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă” (1 Corinteni 10:12), dar vedem că Isus s-a întors apoi către Simon și i-a spus, în termeni foarte blânzi, „Simone, Simone, Satana v-a cerut să vă cearnă ca grâul” (Luca 22:31).

Vânturarea grâului nu este o lucrare laborioasă pe care să o poată face doar cei puternici. Da, ea poate lua timp și poate necesita insistență, dar nu este o muncă foarte grea. Folosind această metaforă, Isus l-a atenționat pe Simon să nu se bazeze pe propria putere, pentru că Satanei i-ar fi foarte ușor să-l ducă la cădere. Satana este mai puternic decât Petru, și n-ar fi avut nicio problemă să-l complexească pe acesta, oricât ar fi fost Petru de puternic.

Observați, totuși, că Isus nu îi spune lui Petru, „ce ai de făcut, fă repede”. Cuvintele Domnului nostru adresate lui Simon Petru sunt complet diferite de ceea ce El i-a spus lui Iuda: „Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta; și după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi” (Luca 22:32).

Observați ceea ce Isus *nu* spune. El nu doar *speră* că Petru va fi capabil să se împotrivească Satanei, sau că el se va întoarce și va fi capabil să-i întărească pe frații. El exprimă *certitudinea* că Petru va face aceste lucruri. Nu există nicio îndoială în mintea lui Isus nu doar că Petru avea să cadă, ba chiar să cadă abrupt, ci și că Petru avea să fie restaurat. Evident, relatarea biblică aduce mărturie asupra faptului că Petru, în ciuda căderii sale radicale și serioase, totuși el a răbdat până la capăt. Petru s-a pocăit, a fost iertat, a fost restaurat, și și-a dus credința până la capăt.

Restul învățaturii Noului Testament ne indică existența unei legături cauzale între cuvintele „M-am rugat pentru tine” și „când te vei întoarce”. Isus este Marele nostru Preot care, odată cu înălțarea Lui, S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu. Acolo, El trăiește pentru a mijloci pentru poporul Său.

Când vine vorba de siguranța noastră veșnică, cea mai mare consolare a noastră izvorăște din siguranța deplină a lucrării prezente a lui Hristos pentru noi. Când Isus a murit pe cruce, El a strigat „s-a isprăvit” (Ioan 19:30).

Moartea Lui ispășitoare a realizat răscumpărarea poporului Său, dar lucrarea Lui răscumpărătoare nu s-a sfârșit la cruce. După moartea Lui, El a fost înviat spre justificarea noastră. După aceea, El S-a înălțat la ceruri, unde stă la dreapta lui Dumnezeu. Acolo, El stăpânește

ca Domn al domnilor și Rege al regilor, guvernând peste univers și peste biserica Lui. Toate aceste lucruri sunt subsumate lucrării împlinită de Hristos.

Putem căpăta un câmpiei al lucrării de mijlocire a lui Hristos pentru noi dacă privim la cuvântarea din odaia de sus, din Ioan 13-17, și în special la rugăciunea de Mare Preot, prezentată în capitolul 18. În acest discurs, Isus îi învață și îi mângâie pe ucenicii Lui. Pe măsură ce se apropiau de cea mai întunecată perioadă a vieții lor, Isus le oferă siguranță pentru a se lupta cu anxietatea lor, spunându-le:

„Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu, și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi” (Ioan 14:1-3)

Când Domnul spune că El va merge și va pregăti un loc ceresc pentru ucenici, El vorbește despre ceea ce va face nu chiar în acel moment, ci cândva, în viitor. În loc să le vorbească despre cruce, El privește dincolo de ea, la înălțarea Lui, când avea să intre în cortul ceresc pentru a pregăti un loc pentru poporul Său. Mai apoi, El se va întoarce pentru a-și aduna acest popor. Noul Testament vorbește adesea despre finalitatea răscumpărării miresei lui Hristos, adevăratul popor al lui Dumnezeu, în termenii unei reuniuni finale glorioase între Hristos și poporul Lui.

Mai târziu, în același discurs, citim rugăciunea de Mare Preot a lui Hristos:

„După ce a vorbit astfel, Isus a ridicat ochii spre cer, și a zis: „Tată, a sosit ceasul! Proslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te proslăvească pe Tine, după cum I-ai dat putere peste orice făptură, ca să dea viața veșnică tuturor acelora, pe care I i-ai dat Tu. Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu. Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea, pe care Mi-ai dat-o s-o fac. Și acum, Tată, proslăvește-Mă la Tine însuși cu slava, pe care o aveam la Tine, înainte de a fi lumea. Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor, pe care Mi i-ai dat din lume. Ai Tăi erau, și Tu Mi i-ai dat; și ei au păzit Cuvântul Tău. Acum au cunoscut că tot ce Mi-ai dat Tu, vine de la Tine. Căci le-am dat cuvintele, pe cari Mi le-ai dat Tu. Ei le-au primit, și au cunoscut cu adevărat că de la Tine am ieșit, și au crezut că Tu M-ai trimis. Pentru ei Mă rog. Nu Mă rog pentru lume, ci pentru aceia, pe care Mi i-ai dat Tu; pentru că sunt ai Tăi: tot ce este al Meu, este al Tău, și ce este al Tău, este al Meu, și Eu sunt proslăvit în ei. Eu nu mai sunt în lume, dar ei sunt în lume, și Eu vin la Tine. Sfinte Tată, păzește, în Numele Tău, pe aceia pe care Mi i-ai dat, pentru ca ei să fie una, cum suntem și noi. Când eram cu ei în lume, îi păzeam Eu în Numele Tău. Eu am păzit pe aceia, pe care Mi i-ai dat; și niciunul din ei n-a pierit, afară de fiul pierzării, ca să se împlinească Scriptura. Și mă rog nu numai pen-

tru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca, și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis” (Ioan 17:1-12, 20-21).

Isus începe prin a reaminti de legământul făcut în Dumnezeu a-i salva pe unii, cei aleși, din întreaga masă a omenirii. El cere ca Tatăl să-L glorifice la finalizarea lucrării Sale. Apoi continuă rugându-se pentru ucenici, și nu doar pentru ei, ci și pentru „cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor” (v. 20), adică pentru noi.

Isus recunoaște că unul a fost pierdut, dar, așa cum afirmă Scriptura în altă parte, era vorba despre acela care fusese de la bun început fiul pierzării. Căderea lui Iuda a fost finală. El a fost un apostat autentic, unul care, deși a pretins credința, n-a fost niciodată convertit cu adevărat. El a fost fiul pierzării de la bun început. Pe de altă parte, Petru nu s-a pierdut. El s-a întors și a fost restaurat. Rugăciunile de mijlocire ale lui Hristos l-au păstrat.

Ideea esențială a rugăciunii lui Hristos este că niciunul dintre cei pe care Tatăl i-a dat Fiului nu se pierde. El spune că nimeni nu poate să-i smulgă din mâna Sa (Ioan 10:28). Noi perseverăm pentru că suntem păstrați, și suntem păstrați datorită mijlocirii făcută de Marele nostru Preot. Aceasta este marea noastră sursă de mângâiere și cea mai mare temelie a încrederii în faptul că vom persevera în viața creștină.

DESPRE AUTOR

Dr. R.C. Sproul a fost fondatorul și președintele Ligonier Ministries, păstorul fondator al Saint Andrew's Chapel din Sanford, Florida, primul președinte al Reformation Bible College și redactor șef al revistei *Tabletalk*. Programul său radio intitulat *Renewing Your Mind*, este transmis zilnic pe sute de posturi de radio din întreaga lume și poate fi ascultat online.

El a fost autorul a peste 100 de cărți, printre care *The Holiness of God, Chosen by God*, și *Everyone's a Theologian*.

El a fost recunoscut în lume ca argumentele sale articulate în apărarea ineranței Scripturii și a nevoii ca poporul lui Dumnezeu să fie întemeiat convingător în Cuvântul Lui.

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altui credincios, prin unul sau mai multe lucruri, după cum urmează:

1) Recomandă mai departe această carte!

2) Vizitează paginile noastre de internet la adresa **magnagratia.org** și află mai mult despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 250 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.

3) Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA abonându-te pe website, așa încât să fii anunțat când publicăm noi resurse și vizitând pagina noastră de Facebook la adresa www.fb.com/MagnaGratiaRomania.

4) Spune-le și altora despre lucrarea noastră.

5) Roagă-te pentru noi.

6) Donează și ajută-ne să mergem mai departe cu această lucrare. Donațiile se pot face online, la adresa www.magnagratia.org/donatii.html

Pentru orice alte informații, scrie-ne la contact@magnagratia.org. Mulțumim!

Pot oare creștinii să comită păcatul de neiertat?

Fiind dureros de conștienți de păcatele lor și confrunțați cu avertismentele Bibliei despre lepădarea de credință, oamenii pot fi ispitiți uneori să creadă că nu mai sunt creștini.

În această carte, Dr. R.C. Sproul analizează Scriptura pentru a vedea dacă un creștin adevărat ar putea să se lepede vreodată de credință. El tratează subiecte precum păcatul de neiertat, falșii convertiți și prezența păcatului în viețile credincioșilor, în această lume. Atunci când creștinii se bazează pe promisiunea lui Dumnezeu de a-i păstra până la sfârșit, ei capătă siguranța mântuirii lor.

Seria de cărți **Întrebări Cruciale**, de Dr. R.C. Sproul, oferă răspunsuri succinte la întrebări importante ridicate de creștini și de necredincioșii curioși deopotrivă.

Dr. R.C. Sproul a fost fondatorul Ligonier Ministries, păstorul fondator al Saint Andrew's Chapel din Sanford, Florida și primul președinte al Reformation Bible College. El a fost autorul a peste 100 de cărți, inclusiv *The Holiness of God*.

MAGNA GRATIA
magnagratia.org

**BIBLIOTECA
LIGONIER**